

[Arnfast.]

tisk var normeret til. Det må dog føjes dertil selvfølgelig, at skolen også har lidt under nedskæringerne og mangler 5-6 lærerpladser. Men vi må håbe, at man på den måde sikrer sig, at kvaliteten er så udsøgt, hvis jeg må bruge det udtryk, at netop journaliststanden vil komme frem til en bedre og bedre uddannelse.

Skolen er også karakteriseret ved, at den har stopprøver. Efter et halvt år er man i stand til nogenlunde at se, om en elev eller en studerende vil kunne klare de yderligere krav, som ligger forude, herunder også praktiktiden. Denne uddannelse er også på en anden måde tidstypisk, og det er noget, vi forsøger at gøre meget ved. Den er eksempel på en uddannelse, der mangler nogle udveje eller overgange eller muligheder for parallelitet, således at man kan skifte fra én uddannelse til en anden. Det er alt sammen ting, som må med den dag, vi får held til at indføre stopprøverne. Der skulle være rimelig chance for, at vi på den måde kunne lette trykket på den videregående uddannelse.

Det vil vi altså tilstræbe at få ført ind i den fremtidige debat. Og ind i det går altså også vore ideer om et fælles introduktionsår for studerende, altså forskellige uddannelser, tanker, som vi ikke har afskrevet, fordi vi nu går ind for en adgangsbegrænsning inden for lægestudiet. Men primært må vi prøve at søge at opretholde standarden i den videregående uddannelse. Ikke mindst vores fremtid i EF kræver det.

Jeg kan i den forbindelse ikke lade være med at udtrykke min glæde over, at der nu er gjort et forsøg fra ministerens side på at få styr på Roskilde universitetscenter. Vi skal ikke forringe vore universiteters omdømme — heller ikke forsøgsuniversiteternes — hverken herhjemme eller i udlandet, og det undgår vi forhåbentlig nu. Det er mit håb, at vi ved den nye styrelseslov — og der ligger jo et forslag, som skal behandles senere i dag — kan være med til at skabe det niveau, der må kræves også af de 20.000, som i fremtiden vil fortsætte deres uddannelse i de videregående uddannelser.

Kristine Heltberg (SF):

Lad mig sige det straks. Meget af det, ministeren sagde her, kan jeg kun udtrykke

fuld tilslutning til, især hendes ønsker om en demokratisering og om en generel planlægning på uddannelsesområdet. Men hvordan kan disse mange rigtige tanker kombineres med det barske faktum, at ministeren nu i et par måneder har slebet kniven, og med, at vi i dag skal diskutere, om det kirurgiske indgreb egentlig er så rigtigt, som nogle tror? Man har ønsket fra højrefløjens side at indføre en adgangsbegrænsning til universiteterne. Så vidt jeg kan se strækker ministeren her § 8 i gymnasieloven næsten til bristepunktet, hvis ikke lige i en betænkelig nærhed af at være over bristepunktet. I og for sig er det måske ikke et hug, som vil vække den store ophidselse i landet. Vi har desværre mange andre indgreb at harmes over eller også først og fremmest det, at der er nogle indgreb, der mangler, de virkelige effektive indgreb over for arbejdsløsheden.

Her er det især ungdomsarbejdsløsheden, der tidligt og silde tales om i fremme vendinger. Vi ved jo alle fra erfaringerne fra 1930'erne f. eks., at netop ungdomsarbejdsløsheden er en samfundssygdom af en farlig art. Den bærer sporene videre langt ind i fremtiden i form af ødelagte mennesker. Også jeg havde gerne set en debat her om uddannelsen som en helhed og en mulighed for at diskutere problemerne om livslang uddannelse, som fru Lone Dybkjær så rigtigt var inde på. Men disse emner må jo vente. Vi kommer forhåbentlig også til dem og forhåbentlig i en mere positiv periode af Danmarks udvikling.

Det er nu med baggrunden i det spørgsmål, der hedder ungdomsarbejdsløsheden, man med undren spørger sig selv: hvad skal det foreslåede indgreb egentlig gøre godt for? Effekten af det vil måske vise sig i form af, at der bliver færre folk med bestemte videregående uddannelser om en halv snes år, en situation, vi intet aner om, men den umiddelbare følge bliver formodentlig, at de afviste enten flokkes om andre heller ikke videre ønskede uddannelser eller i stedet for at bruge deres tid og kræfter på noget, de i hvert fald lærer noget af, går ud i den ødelæggende sygdomstilstand, der hedder arbejdsløshed. Hvad man end kan mene om adgangsbegrænsning i øvrigt, et dårligere tidspunkt kunne næppe have været valgt.

Man må nu regne med, at hvis forslaget gennemføres, vil ungdomsarbejdsløsheden